

גה א מיי פ"ד מה"י יבוס הלכה טו סמוג עשין נב טושי"ע אה"ע ס"י קסט סעף ד ובסדר חליצה סעף ד ובספרות סדר חליצה סעף ו:
 גו ב מיי שם הלכה יג טושי"ע שם בהלכות חליצה סעף מג:
 גז ג מיי פ"ו מהלכות מעשה הקרנות הלכה י:
 גח ד ה מיי פ"ד מהלכות יבוס הלכה יד סמוג עשין נב טושי"ע שם סמין קסט סעף מה: **גז** ו מיי פ"ט מה"י מעשה הקרנות הלכה י:
 פ ז מיי פ"ו מהלכות פסולי המוקדשין הלכה יח:
 פח ח מיי פ"ד מהלכות יבוס הלכה יג סמוג עשין נב טושי"ע שם סעף מג:

גח ד ה מיי פ"ד מהלכות יבוס הלכה יד סמוג עשין נב טושי"ע שם סמין קסט סעף מה: **גז** ו מיי פ"ט מה"י מעשה הקרנות הלכה י:
 פ ז מיי פ"ו מהלכות פסולי המוקדשין הלכה יח:
 פח ח מיי פ"ד מהלכות יבוס הלכה יג סמוג עשין נב טושי"ע שם סעף מג:

מוסף רש"י

כל הראוי לבילה אין בילה מעבכת בין צמחית מנחות (ק): ששים עשויים הבאים בכלי אחד ראוין לגלות ואין בילה מעבכת בו שם לא כלל כשר, ושארין ראוי לבילה. כגון פירות ואחד עשויים בכלי אחד, בילה מעבכת בו. ופסולה הואיל ואי בעי לגלות לא מלי למגלל (נהה טו: וכו') קדושין כה: דברים עג. מכות יח: חלוין פג: מנחות יח: (ק) כלומר מה שאי אפשר להגלל מעבכת בו, דכיון דכתיב ויפק עליה שמן וזהו לגלות דכתיב בגולה, ש"מ שזהו הקצ"ה הבא מנחה שכול לקיים בה מלות חליצה וכשהוא מביא ששים וזהו מנחה סו לא לזה הכוונה והרי הוא מביא מנחה מן הקטניות דאיהו כלום, שכל דבר שזהו הקצ"ה להביא יק עיטוב בעיקר הכאמו להביא בנאותו עין שזהו הכוונה ולא בעיניו אחר, אבל מלות האמורות בנאותו מנחה, כגון מנחה בקרבן, בגילה מנחה, יק ששעבין אס גילה הכוונה לשנות עליו לעבד ויש שאין מעבין (רשב"ם ב"ב 289). כבשי בעצרת. שמי הלחם של עגרת תלוין בעיני כבשי שלמים, דכתיב (ויקרא כג) ושי כבשים בני שנה לזבח לעלמים והיפק הכהן אותם על לחם סכורים מנחה לפני ה', ובמירון להו מנחמי מורה שאין קדושים אלא פריהם, במנחות (מ). בפיק המכלת (פסחים יב). אלא בשחיטה. אבל באפייה לא קדש (מנחות עב). קדש הלחם. מותר באכילה (מנחות טו). לא קדש הלחם. ולא מפיס פדיון בקדושת שמי הלחם אלא בקדושת שאר מירומי הלשכה, ובמ"י יצא לה מקרבנו על זבח מדה שלמי, מגיד שם מזה שאף לשם מודה על קדש לתמו, וכבשי עגרת דמקדשי לחם מודה ואיל מיר גמירין (שם). קדוש. ליפסל ציואל ושלל יפדה עה, ואינו קדוש, ואינו יתיר בצליה, ויפק על פי שבכשים עגמן מותרין, קדימה לן כל הזבחים שחזרו שלא לשמן כשירין אלא שלא עלו לבעלים לשם חונה, ומנה בפיק שני דביה (כ): כבשי עגרת ששחטן שלא לשמן הדם ויבשר יאכל, אינהו הוה דמחללי שלמים בעגלמ, אבל לחם כיון דכבשים אין שמן עליהן, דהא לא עלו לשם חובה אלא לשם שלמי נדבה עליהן, מי ימירנו (פסחים יב).

והא אמרי רבי רבי ינאי אפי שאינו באמר ואמרה. וא"ת מנא ליה לרבי ינאי האי טעמא דלמא משום דלאו בני דעה נינהו ותניא (לקמן דף קו). דבעינן שיתכוונו שניהם ואמאי נמי אמרינן לקמן (דף קה): דקטנה חולצת בפעוטות וקטן נמי הוה חליץ אי לאו דאיך כתיב בפירשה כיון דלאו בני דעה נינהו וי"ל שז"ד עומדים על גבם ומורים להם לעשות חליצה כתיקנה דהכי נמי אמרינן בפרק ג' דגיטין (דף כג: ושם) דחש"ו שכתבו גט וגדול עומד על גבם דכשר ומיהו לעיני חליצה שוטה לא חליץ אע"ג דז"ד עומדים ע"ג כדלמך בתוספתא לפי שיש בחליצה רבוי דברים ואין בו דעת כלל לעשות לדעת ז"ד אבל גבי גט שנות לעשות כי גדול עומד ע"ג כשר ומחשבתו ניכרת מתוך מעשיו שכותב הגט לשמה שכותב שם האישה והאשה והזמן ושם עירו ושם עירה והא דלמך זפ"ק דחלוין (דף יב: ושם) גבי וכוין ששחטו ואחרים רואין אותן שמיטתן כשירה ומוקי לה כר' נתן דלא בעי כוונה לשחיטה משמע דלרבנן דבעו כוונה לשחיטה לא מהני גדול עומד ע"ג דהתם אחרים אין מלמדים אותו אך שראוהו שלא קלקל וגם אין מחשבתו ניכרת מתוך מעשיו כמו חליצה דאין מתכוין אלא לחיתוך בשר בעלמא כדלמך זפ"ק דחלוין (דף יב:). דבעינן מחשבתו ניכרת מתוך מעשיו: **דאמר רבי יודא כ"ל הראוי לבייה בו.** מילמיה דר' יודא צפ' הנמנות והנסכים (מנחות קג: ושם) גבי ששים ואחד אין נבלים ופריך וכי לא כלל מאי הוה והתנן (שם דף יח:). אס לא כלל כשר וא"ת מאי קשה והא לכמהלה בעינן צילה ואומר ר"י דשאינה התם כיון דלמך הרי עלי מנחה ס"א עשרין לקרבן גדול קמכוין ולכן היה לו לעשות הכל בכלי אחד אס דביעבד כשר בלא ציליה ודוקא כי אמר הרי עלי מנחה אמרינן דלקרבן גדול קמכוין אבל סתם בלא מנחה לא משמע קביעות בחד מנא כדתנן התם (דף קב: הרי עלי שני עשויים להביא בכלי אחד והביא בשני כלים פסול משמע דאס אמר סתם ולא אמר בכלי אחד יכול להביא בשני כלים וא"ת מנח לא כלל דהכי נמי אמרינן בהקומץ רבה (מנחות דף יח: ושם) לא יפק כשר ומפרש דהיינו לא יפק כהן אלא זר וי"ל דקבלה היה לו דאפילו לא כלל כלל דליכא עיכובא וא"ת ואמאי לא מעבכת והלא בכמה מקומות כתיב

כל דבר שהוא מעשה מעבד דכי כתיב ככה למשמע עיכובא אמעשה כתיב וקרייה דבורא בעלמא הוה: **כל דבר שמעשה.** ורקיקה מעשה היא: **מעשה באיש.** חליצה שהאשה עושה מעשה בגופו של איש לאפוקי רקיקה דלאו מעשה באיש הוה: **החרש שהלך חליצתו פסולה.** לפוטרה במקום אחר כשר: **והרשע שהלצה חליצתה פסולה.** היא עגמה אינה נפטרת בחליצתה כדלמך לקמן צפ' ז"ש (דף קז:). ואין לה תקנה אלא בייבוס ואס רצה להוציא יוציא בגט: **הלצה בשנים.** כשרים או בג' ומנח אחד מהן קרוב דהדר הוה להו שנים חליצתו פסולה: **ורבי שמעון ור' יוחנן הסנדלר מכשירים.** וז"ג בשנים דהא בשנים עסקי נמי ת"ק: **גב' אלה ואלמה.** שחללו חליצתן כשרה: **והאמרי דבי רבי ינאי.** ומפרש טעמא דמנתי דחרש וחרשת מפני שאין בואמר ואמרה (דמנ (תרומות פ"א מ"ב) חרש שדברו חכמים בכל מקום שאינו לא שומע ולא מדבר: ועמד ואמר ועגמה ואמרה: **חליצה פסולה.** ומתני דקתני לא קראת חליצתה כשירה כר' יודא דא"ר יודא צפ' חלוצת המנחות והנסכים (מנחות קג:). כל הראוי לבייה כו' דקתני האומר הרי עלי ס"א עשויים מביא ס' בכלי אחד ואחד בכלי אחר ומפרש טעמא משום דקיים להו לרבנן דששים נבלות בכלי אחד אבל ס"א אין נבלות יפה ומותבין וכי אין נבלות מאי הוה והתנן (שם יח:). אס לא כלל כשר ומשני רבי יודא הראוי לבייה אין צילה מעבכת בו דאפילו לא כלל כשר ושארין ראוי לבייה צילה מעבכת בו דראוי לבייה בעינן דאפשר להתקיים בה מלות מנחה והכא נמי אע"ג דקרייה לא מעבכת בראוי לקרייה אבל בשארין ראוי מעבכת: **יצמה שרקקה.** לפני ז"ד: **סחלוץ.** דנפסקת עליהן מייבוס: **במקום מנחה.** בשעת חליצה שהרקיקה מנחה: **אחימורים דבי איסנהו מעבדי.** בשר מאכילה צפ' תמיד נשחט (פסחים נט:). וכי ליתנהו לא מעבדי כגון שנטמאו או שאדו והכא נמי נימא אע"ג דלאו מעשה חשוב באיש הוה הואיל ואפשר לרוק ליעבד וקאמר רבי עקיבא לא מעבדא: **אלא לר' אנוס.** דלמך דהא דמנתי מעבדא אלמא מעשה הוה: **ה"ג ונתני שני דברים המסירין אין מעלין זה בלא זה:** אין מקדשין שפי הלחם להיות קדוש קדושת הגוף ליפסל ציואל ולינה אלא בשחיטה ואע"פ שהן טעונין מנחה חייב עס הלחם אין מנפסתן מקדשין אלא שמיטתן דגמר מאלו מיר דכתיב (במדבר ו) ואת האילי יעשה וצח שלמים לה' על כל המנחות תלה הכתוב עשיית כל המנחות בצחיח האילי צפ' התכלת: **יצד ל"ג:** לחם קדוש ליפסל ציואל ואין קדוש להיות יתיר באכילה: **רקקה**

(א) [אסוה לג. ועי' מוס' לקמן קה. ד"ה ככה יעשה], (ב) [שבת טו: וש"ס], (ג) [לקמן קי, ד] [ועי' מו"ק], (ד) [שם נ"י דכיון דאמא שחלץ], (ה) [ועי' מוס' לקמן קה: ד"ה קטנה], (ו) [ועי' מוס' גיטין עב. ד"ה היה יולג], (ז) [קדושין כה. מדרים עב. ז"ב פא: מכות יח: חולין פג: מנחות יח: קג: דה סו: טו: טז] (ח) [מנחות עט, א], (ט) [פסחים יג: מנחות מ. עב:], (י) [דברים כה], (יא) [מנחות מ. א], (יב) [י"ל יח: ד"ה ואמר:], (יג) [נו"כ] בגמרא מגילה ט. וע"ש בפירוש"י היבד ומנחה לשב ועינין במשפחת זכרון יוסף דף עה עמוד ד מה ששעבי לי על שמי קטיות שאלמי צמין דהכא ומירולו נקט על דרך רמזקה וע"ה היבד מוס' מ"ק טו: ד"ה חמ"י ופוחים עד: סד"ה הא בעי ועממות סב: ד"ה וכן יבדורות סא. וגיטין פג: סד"ה והא בעי ופסחים סב: ד"ה ערל ומנחה ד: ד"ה דכתיב ונדה סו: ד"ה לל,

תורה אור השלם

1. ונגזרה יבמותו אלו לעיני הקב"ה והלצה נעלו מעל רגלו ורקקה בפניו ועגמה ואמרה ככה יעשה לאיש אשר לא יבנה את בית אהיו. דברים כה ט

הגהות הב"ח

(א) גבי חירוק דמן לשמן (ומי אמר רבי עקיבא) תל"מ. וי"ב ס"א ולרבי עקיבא:

הגהות הב"ח

(א) גבי חירוק דמן לשמן (ומי אמר רבי עקיבא) תל"מ. וי"ב ס"א ולרבי עקיבא:

הגהות הב"ח

(א) גבי חירוק דמן לשמן (ומי אמר רבי עקיבא) תל"מ. וי"ב ס"א ולרבי עקיבא:

הגהות הב"ח

(א) גבי חירוק דמן לשמן (ומי אמר רבי עקיבא) תל"מ. וי"ב ס"א ולרבי עקיבא:

הגהות הב"ח

(א) גבי חירוק דמן לשמן (ומי אמר רבי עקיבא) תל"מ. וי"ב ס"א ולרבי עקיבא: